

SBORNÍK LITERÁRNÍCH PRACÍ

žáků 6. – 9. ročníku

2019 / 2020

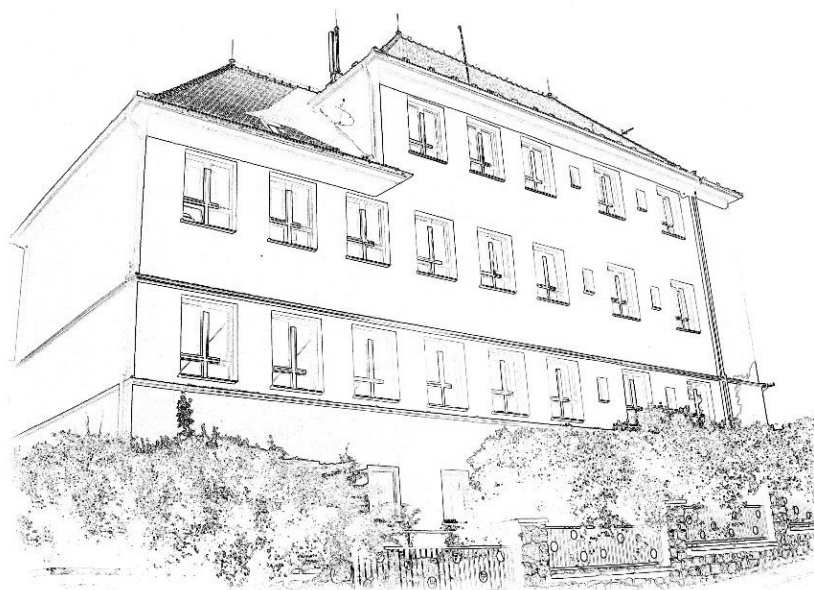
Slovo úvodem

Otvíráte nový sborník literárních prací žáků ZŠ TGM v Blansku. Přestože na první pohled vypadá stejně, je jiný. Zejména proto, že vznikl za jiných podmínek a v mnohem složitější době.

Když jsme před deseti lety s kolegyní dostaly nápad shromáždit práce žáků a sestavit z nich sborník, nenapadlo nás, že se tradice ujme a že nyní budete mít možnost začíst se již podesáté do nových příspěvků. Než tak ale učiníte, dovoluji mi připomenout několik číselných údajů. Jak jsem již uvedla výše, máme před sebou 10. ročník, na jeho tvorbě se v průběhu let podílelo neuvěřitelných 195 autorů, žáků 4.–9. tříd naší školy. Ani se nechce věřit, že nejúspěšnější autorka napsala celkem 29 příspěvků.

Dovolte mi tedy, abych z tohoto místa poděkovala všem žákům, kteří v dnešní době počítačů, mobilů a různých jiných technických vymožeností v sobě objeví literární talent a chuť psát. Bez nich by náš sborník nevznikl. Další poděkování patří mým kolegyním, učitelkám českého jazyka. Bez nich by náš sborník také nevznikl. Ale mé největší poděkování patří paní učitelce Mgr. Petře Ocetkové, která se stala „srdcem i duší“ sborníku a po celá léta se obětavě starala nejen o literární příspěvky, ale hlavně o výtvarnou stránku. Bez ní by náš sborník také nevznikl. Ještě jednou tedy děkuji všem zúčastněným a sborníku i Vám přeji mnoho štěstí a dobrých nápadů do dalších let.

Za metodické sdružení vyučujících českého jazyka Mgr. Libuše Svobodová

Cesta do pravěku

Dnes mě čeká nejhorší den mého života. Myslím, že 15 minut strávit se svými spolužáky na cestě do školy i ze školy je dostatečný trest, ale dvouhodinová cesta do muzea je horší, než když spadne wifi ve škole.

Po příjezdu jsme zjistili, že budeme muset hodinu poslouchat nudný výklad o pravěku. Toto zjištění vedlo některé mé spolužáky k náhlému záchvatu paniky. Příchod průvodce spustil další nadávky mých spolužáků, které nedokázala zklidnit ani paní učitelka. Proto nás svěřila neochotnému průvodci a zmizela dřív, než stačil vyslovit jakékoliv námitky.

Než nás průvodce všechny uklidnil a obeznámil nás s pravidly muzea, polovina žáků usnula nudou. Průvodce tedy zapískal na ohlušující píšťalku, kvůli které žáky probudil z tvrdého spánku. Prohlídka začala.

První zastávka byla u tří figurín, podobajících se opicím. Průvodce začal se svým zdoluhavě nudným monologem. Když mluvil, zmínil se o nalezených kostech pravěkých lidí: „...které můžete vidět... Kde jsou!“ Zlostně nás všechny přejel pohledem. Když vtom se k jeho uším doneslo tiché hihňání. Pomalu se otočil a celý zrudl v obličeji upoután k dětinskému souboji se vzácnými kostmi místo mečů.

Poté, co se vzpamatoval z toho, co viděl, rychle vzal kosti chlapcům z ruky a vrátil je zpátky na původní místo. Doufal, že si kamera ničeho nevšimla. Průvodce následně řekl: „Co byste chtěli vidět a vědět o pravěku?“ Z davu se začaly ozývat otázky, dotazy a připomínky.

Průvodce se ponořil do vášnivého vyprávění o pravěku, který si vytvořil podle svých zkušeností a představ. Žáci byli uchvázeni dřívějšími zvyky a způsoby komunikace, až se plně ponořili do zkoumání pozůstatků z pravěku. Případalo jim, jako by se právě ocitli v pravěku.

Neskrývané překvapení se objevilo ve tváři učitelky, když uviděla žáky, jak sedí v kruhu kolem průvodce a nadšeně se ho vyptávají na jeho poznatky z doby pravěku. Žáky z muzea málem nedostala.

Epilog – Pohled učitelky:

Žákům jsem řekla, ať o své návštěvě muzea napíší do čtenářského deníku. Ze všech prací mě nejvíc zaujala poslední věta jedné z mých žákyň: „Měla jsem pocit, jako bych zažila cestu do pravěku.“

Adéla a Daniela Ondrový, 9. A

Pravěká doba

Když pračlověk skáče okolo ohně
nacházíme se v pravěké době

mamut už leží na zemi
zabili jsme ho kameny

bude dobrá pečínka
upečeme si mamutí stehýnka

povykování u ohně se ozývá
dnes bude velká hostina

všichni jsme se dobře nadláblí
byli jsme už velmi vyzáblí

takhle to šlo pořád dál
život stále pokračoval

jak nám doba pokročila
na louce stojí dřevěná vila

kameny na sebe poskládáme
pevnější dům si uděláme

už nám stojí vesnice
a u ní roste pšenice

z ní si chleba upečeme
hlady jistě nezahyneme

je tam taky zbrojnice
u té naší vesnice

zbraní tam dáme hromadu
pro naši silnou armádu

jinou vesnici dobijeme
pak se slavnostně opijeme

v zemi vládnou kruté boje
mrtvých jsou už celé voje

tím nám končí čas pravěku
a začíná doba novověku.

František Well, 7. A

Cesta do pravěku

Do pravěku cesta dlouhá
vede nás tam po poznání touha,
chceme vědět, jak se žilo,
co se jedlo, co se pilo.

Mamuti a trilobiti,
jak jen mohli takhle žít.
Bez mobilu, elektřiny,
shánět jídlo – tolik dřiny!

U jeskyně oheň hoří,
pračlověk si misku tvoří,
v ruce pěstní klín
a ve tváři žádný splín.

Tohle byla doba skvělá,
spousty výhod tehdy měla.
Čistá voda, čistý vzduch,
žádný pouliční ruch.

A teď už honem zpátky
pravěkými vrátky.
Dneska už se máme líp,
Bohu za to dík!

Nela Tomášková, 7. B

Cesta do pravěku

Nad vysokými pahorky pokrytými sněhem vycházelo načervenalé ranní slunce. Jeho paprsky se odrážely od velikého zamrzlého jezera, které se táhlo od konce hor až po rozlehlý smrkový les plný divoké zvěře. V tomto místě vyčníval nad jezerem malý skalní převis. Ten umožňoval jediný dostupný výhled na celé jezero. Pravidelně ho využívali neandrtálci žijící na mýtině.

A právě i teď tu někdo byl. Na převisu se krčil statný muž a vyhlížel zvěř, která občas vycházela z lesa pod ním. Vedle sebe měl připravený dřevěný oštěp s kamenným hrotem. Přes sebe měl přehozený pár čištěných kůží, jež ho aspoň trochu zahřívaly. Trpělivě čekal a pozoroval východ slunce. Čas ubíhal, a když se blížilo poledne a vypadalo to, že dnes žádná zvěř nepřijde, na kraji zamrzlého jezera se objevilo malé stádo zvířat podobné dnešním sobům. V čele šel statný samec s majestátními parohy. Byl celý bílý a působil velmi odhodlaně. Lovec ještě počkal, než stádo zajde dál na led. Chvilí se na ně díval a vybíral si svoji kořist. Pak pozvedl oštěp a ukázal jím směrem k jezeru. Tím dal pokyn dvěma dalším lovcům, kteří byli schovaní v keřích za ním a sledovali ho. Opatrně své útočiště opustili. Pozoruhodnými skřeky si ujednali svoji taktiku a pak se začali plížit k jezeru. Plánovali totiž využít houští rostoucího u břehu, schovat se tam a čekat na vhodný okamžik.

Teď už byl každý na své pozici a čekalo se, až se stádo přiblíží jen na pár metrů od nich. Lepší podmínky si snad lovci ani nemohli přát. Nastal čas k útoku. Stejný lovec, jenž předtím číhal na převisu, zhluboka zařval. Všichni za ním na to reagovali stejným řevem a s tím vyrazili kupředu. Ve stádu vypukl zmatek. Muži hnaní živelnou potřebou lovu se k němu každou sekundou přibližovali. Rozhodli se pro bílého soba. Mezitím, co ostatní kusy prchaly, sob se rozhodl bojovat a ochránit zbytek svého stáda. Byl to velmi odvážný čin, a proto si zasloužil velký respekt. Jakmile to lovci uviděli, zastavili se, poněvadž přijít blíž k takovému samci bez rozmyšlení by byla jasná sebevražda. A proto bylo třeba myslet. Nakonec padlo rozhodnutí obklíčit soba. Typická taktika lovců. Samec se jim ale nehodlal podvolit jen tak. Prudce ve sněhu zahrabal kopyty a vyrazil k jednomu z lovců. Ten samým údivem nestačil reagovat. Jelenovo paroží plnou silou narazilo do jeho hrudi. Lovce to odhodilo na metr od bílého samce. Dalo se očekávat, že ho už nikdo nevzkřísí. Toho využil další odhodlanec, který si chtěl vydobýt postavení u svého kmenu. Sob to však očekával. Hodil prudce hlavou směrem k lovcovi a srazil ho také na zem. Když se sob chystal ukončit trápení už tak rozlámaného lovce, vzduchem zasvištěl oštěp a zabodl se samci do dlouhého chlupatého krku. Sob už ze sebe nevydal ani hlásku, svalil se na led, až to zapraskalo, a bylo po boji.

Muk, tak se jmenoval lovec, jenž si takto vydobyl slávu. Jeho rodina byla zajištěna

a mohla přežít zimu. Vydal se tedy společně s lovcem domů a za sebou táhli zabitého soba. Ve vesnici byli přivítáni s jásotem. Tato radost však trvala pouze do té doby, než zjistili, že jeden muž při lovu zemřel. Truchlili dlouhé hodiny. Nakonec si ale uvědomili, že se musí tomuto neštěstí postavit čelem a myslet na živé členy svého kmene. Ženy začaly zpracovávat soba. Maso upekly na ohni, z kostí vyrobily malé nožíky a jehly na šití, kůži opracovaly a upravily na oblečení. Paroží si ponechal Muk na důkaz své síly a nebojácnosti, kterou prokázal. Na mýtině příjemně praskal oheň a slunce pomalu zapadalo. Za chvíli se rozhostila úplná tma, že nebylo vidět ani na krok.

V kinosále se rozsvítila světla.

„Tak co, Martine? Jak se ti líbil ten film?“

„No, nic moc. Chudák sob. A co ty na něj říkáš?“

„Podle mě super! Připadala jsem si, jako bych u toho byla. Ale teď už pojďme. Je pozdě a zítra to probereme víc...“

Tomáš Jašek, 8. C

Cesta do pravěku

Na mé cestě do pravěku
chtěla bych zůstat na věky věků,
užívat si přírody,
skákat přitom do vody,
prozkoumávat různá místa,
být na cestě optimista,
dinosauery poznávat,
nic nebudu postrádat,
naučím se nové věci,
jak zatopit bez pomoci,
udělám tam velkou kličku,
doma budu za chvíličku.

Hana Škrabalová, 9. C

Pravěk

Pravěk – to byl věk,
kdy se běhalo po lesích
a hrávaly se hry na polích.
V pravěku žili velcí lovci,
lovili ryby i v noci.
Pušky tehdy neměli,
lov jim nešel lehce,
mamuty a jeleny zabíjeli těžce.

Když mamuta zabili,
bylo velké slávy,
dobře všichni věděli,
že neumřou hlady.
Rozporcovat mamuta
nebylo však lehké,
všichni totiž věděli,
že má kosti těžké.

Ráno měli mamuta na snídani,
ale museli si maso šetřit,
aby jim zbylo i na večeři.
Pod mamutí kůží dobře se jim spalo
a s plnými bříšky krásně usínalo.
O to bylo horší ranní probuzení,
když po mamutovi kromě kostí
v jeskyni už nic není.

Adam Hülle, 7. A

Cesta do pravěku

Ahoj, mé jméno je Lili a včera jsem oslavila dvacáté narozeniny. Dostala jsem jako vždy ten nejnovější iphone a taky letenky do Los Angeles. Celý život jsem se tam chtěla podívat a stát se slavnou. Odlétám už zítra, proto dneska musím zajít do obchodu a nakoupit si spoustu oblečení. Od táty jsem na nákup dostala malý příspěvek. Konkrétně dvacet tisíc korun.

Konečně jsem se dostala do letadla. Při odbavování jsem si musela vystát příšernou frontu, stála jsem tam celou čtvrt hodinu. Potom jsem si ještě musela připlatit za nadměrnou váhu mého zavazadla. Nechápu, kdo určoval ty limity. Je nemožný, aby mi na týden stačilo patnáctikilový zavazadlo. No nic, u stevarda jsem si objednala kávu. Tak doufám, že mu to nebude trvat dlouho. Jsem totiž dost unavená.

No, tak tu kávu asi nedostanu, pilot právě oznámil, že jsme něčím proletěli, a tak se máme připoutat. V tom okamžiku jsem si uvědomila, že padáme. Nedokázala jsem si zachovat klidnou hlavu a začala jsem na celé letadlo křičet: „My padáme! Všichni tady zemřeme! Já ještě nechci zemřít!“

A potom jsem se rozbrečela. Absolutně jsem nevnímala okolí. Za pár minut jsem ucítila náraz.

Když jsem se probudila, stála nade mnou nějaká cizí žena a zjišťovala, jestli jsem živá. Nakonec pád letadla přežili spolu se mnou ještě tři lidé. Jak jsem pochopila, ta žena, co mě vytáhla z letadla, se jmenuje Anna. A ti zbylí dva jsou manželé, příjmení nevím, ale jmenují se Adam a Eliška. Ale to nebylo podstatný.

Podstatný bylo to, že tam, kde jsme se ocitli, nebyl signál, wifi, a dokonce ani data. Adam měl ale jiný problém, našel brouka a všichni se k němu sběhli. Když jsem se přidala i já, okamžitě jsem mu řekla: „Hele, právě spadlo letadlo a my jsme uvízli uprostřed ničeho. Není tady pravděpodobně ani čistá voda, opravdu mě nezajímá žádný brouk.“

Na to mi ale odpověděl: „Ale měl by tě zajímat. Tento druh se na Zemi vyskytoval pouze v pravěku.“

To už mi ruply nervy: „Super, našel jste vyhynulý druh brouka, ale já na rozdíl od vás nejsem na žádné expedici, takže se vydám na támhle ten kopec a zavolám vám pomoc, protože jak jste si jistě již všiml, není tu signál.“

„Ten kopec by vám nepomohl. A kdybyste mě nechala domluvit, také byste to věděla. Je totiž nemožné, aby se tento brouk v roce 2020 vyskytoval na Zemi. Jediné rozumné vysvětlení je, že to, čím jsme proletěli, byl časoprostor. Četl jsem o něm v jedné studii. Takže jsme uvízli v pravěku. A jak je známo, v pravěku signál nenajdete nikde.“

Zůstala jsem na něj zírat s otevřenou pusou. Nakonec to ticho prolomila jeho žena. Řekla, že bychom se měli vydat do lesa a najít někde vodu.

Měli jsme štěstí. V horách jsme našli jeden malý potůček, a jelikož Anna prošla kurzem přežití a Eliška s sebou nosila vždy dvě litrové lahve, měli jsme do čeho vodu dát a věděli jsme, jak ji převarit. Tedy Anna to věděla a nám nezbylo nic jiného než jí důvěřovat.

Poté Anna prohlásila: „Ok, takže máme vodu, první bod na seznamu.“

„Takže toho bude víc? Já myslela, že když máme vodu, jsme takříkajíc za vodou. Já dneska totiž už nikam nejdu. Už teď jsem si zašpinila svoje oblečení a o mých botách ani nemluvě. Navíc jsem unavená.“

„Ano, máme vodu, takže jsme v pohodě asi tak do večera. Potom ti začne být zima. Tím se dostáváme k druhému bodu na seznamu, tudíž k ohni. A třetí bod je taky důležitý...“

„Hele,“ skočila jsem Anně do řeči, „s ohněm možná souhlasím, nerada usínám potmě. Ale jako třetí bod navrhuji čisté oblečení.“

„Jasně, když cestou narazíme na nějaký obchod, můžeš si tam skočit.“

Vtom se do rozhovoru přidal i Adam: „Pochybuji, že tady na nějaký narazíš. Jo, a ještě jedna věc, bábíno, jestli si chceš stěžovat, tak s námi nechod' a běž si, kam chceš, ale mi ostatní na rozdíl od tebe chceme přežít.“

„Anno, mám takový pocit, že ta třetí věc na seznamu je jídlo.“

„Jasně,“ odvětila Anna a pustila se do dalšího výkladu.

„Mám na vás malou otázku, povedlo se někomu z vás do letadla propašovat sirky?“

Všichni včetně mě jsme řekli, že ne, ale Anna to nevzdávala.

„A co zapalovač?“

„Ne.“

„Ani plamenomet?“

„Ne!“

„Ok, takže to holt bude trvat delší dobu. Máme štěstí, že nám nádherně svítí slunce.

Adame, můžu si od vás půjčit brýle?“

„Jasně.“

„Eliško, zašla byste prosím do lesa pro trochu suchého jehličí, slámy, listí a tak podobně?“

„S radostí,“ řekla Eliška, ještě než se rozběhla do lesa.

„Lili,“ pokračovala Anna, „mohla bys být aspoň trochu užitečná a zajít pro klacíky od nejmenších po obrovské klacky? Na podpal. Čím víc toho doneseš, tím líp. Alespoň nám oheň vydrží do rána.“

„A co budeš dělat ty? Opalovat se?“

„Jasně, že ne. Než přinesete materiál, převaríme tady s panem Adamem vodu. A až se

vrátíte, rozděláme ten oheň a společně skočíme pro něco k jídlu.“

A tak jsem šla pro dříví. Našla jsem ho opravdu hodně, vracela jsem se asi pětkrát. Ke konci mi pomáhali i ostatní. Jakmile bylo vše nanošené, Anna se pustila do rozdělávání ohně. A šlo jí to. Za chvíli bylo hotovo a vydali jsme se pro něco k jídlu.

Já a Anna jsme šly sbírat nějaké bobule, listy a kdovíco ještě. A Adam s Eliškou šli na lov. Z ulomených kusů letadla si vyrobili zbraně a díky Adamovi i nějaké důmyslné pasti. Schoval je ale tak dobře, že jsem se bála, abych do nějaké z nich nestoupila. A jestli si myslíte, že šmátrat klackem kolem sebe je až moc přehnané, tak není. Jsem radši opatrná a myslím, že by nebylo příjemný spadnout do díry, viset pověšená za nohu, nebo ji mít dokonce někde skřípnutou.

Já se tomu naštěstí vyvarovala, ale něco podobného zajíci ne. A tak máme vodu, jídlo i oheň. Sedli jsme si proto okolo ohně jako nějakí trampové a začali jsme si vykládat, a přitom se dívali na toho divného zajíce, jak se točí nad ohněm.

Po jídle jsme si začali zpívat. Každému bylo opravdu fuk, že zpívá falešně. Ta atmosféra mě pohltila a já si uvědomila jednu důležitou věc. I když má člověk peníze, drahé oblečení, nejnovější mobil a já nevím co ještě, nejdůležitější je být v teple, mít co jíst a pít. A co je nejdůležitější, lidi, se kterými se můžete zasmát a kteří vás přijmou takové, jací jste.

V tom okamžiku mi někdo zaklepal na rameno. Byl to stevard: „Slečno, promiňte, že vás budím, ale objednala jste si kávu.“

S vykulenýma očima jsem si od něj vzala kávu a zaplatila ji. Zbytek letu jsem uvažovala nad svým snem. A myslím, že právě tehdy jsem přehodnotila svůj život. A když jsem vystupovala z letadla, viděla jsem Adama s Eliškou, jak se drží za ruce a oči jim září štěstím. Dokonce jsem zahlédla i Annu, jak se nahlas směje nějakému vtipu. Člověk by do ní neřekl, že dokáže zachránit životy ostatních lidí. A ještě jedna věc. Z tohoto letadla nevystupovala ta stará Lili, co si neváží lidí a zná jen luxus. Z tohoto letadla vystupovala osoba, která se nedívá na to, co mají lidi na sobě, ale na to, co mají uvnitř.

Nikola Burgerová, 8. C

Cesta do pravěku

V dávných dobách pravěku

Velké zvíře čeká tu

Čím větší, tím hladovější

Loví však jen ty menší

Moře širé všude zuří

Obývají ho rybí obři

Ten, kdo je moc zvědavý

Bude brzo sežraný

Sopka kýchá do kraje

Láva brzo roztaje

T-Rex běhá všude kolem

Utíkejte honem, honem

Přesto všude klid a krása

Dinosaurius stromy spásá

Kámen z nebe svržený

Dny pravěku jsou sečteny

Eliška Fleková, 8. C

Jiskra

Jiskřička jak malá tečka,
skoro jako v zimě vločka.

Studený vítr silně vane,
plamínek ohně tiše plane.

V jeskyni tancují stíny,
venku jezdí posel zimy.

Člověk u ohně se hřeje,
vzácný pocit teplo je.

Celý rok sníh padá,
život v půdě uvadá.

Mamuti venku jdou,
zemí kroky jejich třesou .

Kočka s tesáky, co lámou skály,
jak my jenom tehdy žili.

Dlouhá je hodina noci,
když na pólu vyjí vlci.

Voda klidně korytem si teče,
k ledovému jezeru se vleče.

Na zdi jeskyně malby se zjevují,
jak lidé venku loví, opěvují.

Dřeva v jeskyni ubývá,
plamen tiše skomírá.

Těžká doba nastane,
pokud plamen uhasne.

Venku se šelmy shlukují,
na chvíli temna čekají.

Bouře se náhle přihnala,
zrůdy na ústup zahrnala.

Venku se hrom rozezněl,
když blesk na zem sjel.

Strom vzplanul žářem,
teplo vrátilo se na zem.

Lidé rychle ohně se chopili,
zpět do jeskyně si jej ukryli.

Jiskřička jak malá tečka,
skoro jako v zimě vločka.

Eliška Kraftová, 9. A

Život v pravěku

Před dávnými lety se v tmavé jeskyni narodil malý chlapeček. Jeho matka i otec byli velmi šťastní, protože si dítě přáli. Chlapeček se narodil do velké rodiny, v jeskyni žila obrovská tlupa. Otec vynechal lov a šlo se slavit. Všichni muži donesli čerstvé maso, hodovalo se až do rána.

Po třech letech se hoch začal učit novým věcem: řezat, sekát, zapalovat oheň a další potřebné práce. Když vyrostl o trochu víc, otec ho začal učit lovit. Vysvětloval mu pravidla: „Musíš být potichu a mít nachystaný oštěp!“ Synáček přikyvuje hlavou a otec radí dál: „Až budou mamuti dostatečně blízko, napřáhneš se a hodíš oštěpem.“ Syn si v hlavě představí, jaké by to bylo, a radostně odpoví: „Ano, tati, už jsem připraven na svůj první lov.“ Dalšího rána vyrazili. Když přišli na místo, uviděli velké stádo mamutů. První oštěp proletěl vzduchem a zabodl se těsně vedle mamuta do zmrzlé trávy. Všichni pozorně sledovali mamuty. Najednou z opačné strany přiletěl další oštěp, avšak ten byl od jiné skupiny lovců. A tak začala bitva o území. Otec syna poslal domů, aby oznámil napadení cizí tlupou. Syn nechtěl odejít, ale musel to jít sdělit matce a ostatním.

Dalšího rána se tlupa vrátila, bohužel bez hlavního člena. Otec malého syna zemřel. A tak chlapec musel převzít vládu nad celou tlupou. Ale byl svým otcem výborně připraven a stal se dobrým vůdcem.

Nikola Soldánová, 7. A

Thomas
Alva Edison,
to byl borec,
patentů měl celý kopec.

Nejvíce líbí se mi

Žárovka.

Věděl,

že to je

tutovka!

Daniel Odehnal, 8. C

Hlad

Benny už třetím rokem ležel v menší kleci v útulku na tenké potrhané dece. Hladem se mu svíralo hrdlo a na krku mu visel hnědočerný obojek. Jeho srst byla ušpiněná a plná blech, které ho každý den trápily. Svůj utrápený pohled směřoval na starší paní za stolem, která zrovna přetáčela stranu tlusté knihy. Benny toužil po hodně věcech. Po lásce člověka, která se mu od nikoho nedostávala, po přátelství, kterého se psy v útulku mohl jen stěží dosáhnout, a po pocitu svobody, který mu po letech tak moc chyběl. Toužil žít jako ostatní psi. Pobíhat po venku a být milován svými páníčky byl život, o kterém už odmala snil.

Po celém dni se k němu žena konečně kulhavou chůzí připlazila a z plastového pytle mu do misky nasypala trošku granulí. Do druhé, ještě menší misky mu rozklepanou rukou nalila trochu vody, obě misky postavila na zem, otevřela klec a menšího psa z ní vyndala. Benny zakňučel, když došlápl na pravou nohu, ve které mu nepříjemně pulzovalo, a bolest mu šla do celého těla. Jeho dobrá nálada z toho, že se po celém dni může konečně najíst, ho ale rázem přešla, když si uvědomil, že hlad se za chvíli stejně dostaví znovu. A to je na tom asi to nejhorší...

Petra Ondroušková, 8. C

čí
A
čí A
čičičí
JE BÁJEČNÝ ŽIVOT KOČÍČÍ
MILUJU KOČKU SVOU
PRO JEJÍ KRAŠU A
SRST HEDVÁBNOU,
PRO JEJÍ PŘEDENÍ,
KTERÝM MĚ LÁKÁ
K ŠIMRÁNÍ, HLAZENÍ.
MILUJU JEJÍ HRAVOST
A OSTRÉ DRÁPKY, DRSNÝ
JAZYČEK, HEBKÉ TLAPKY.
MILUJU JEJÍ OSOBITOST,
SVOBODU, PO NOCÍCH TOULÁNÍ,
DÁLEK A DOBRODRUŽSTVÍ VOLÁNÍ,
SEBESTŘEDNOST A HRDOST,
NEZÁVISLOST, PŘÍJEMNÉ LISÁNÍ.
čí A čí A čičičí, ZAVIDÍM KOČCE
ŽIVOT KOČÍČÍ. čí A čí A čičičí
ACH, TEN BÁJEČNÝ ŽIVOT KOČÍČÍ!
VYZÝVÁ, VÁBÍ, LÁKÁ, PONOUKÁ,
TOUŽÍM PO ŽIVOTĚ KOČÍČÍ.

Natálie Poláchová, 8. C

Barvy národa

Když andělé na nás shlíží

Slzy do očí se jim plíží

Když vidí, jak ničíme naši zem

Jak bez studu ubližujem všem

Když ničíme naše známé a blízké

Naše chování je zrádné a slizké

Jak andělé milovat nás mají

Když ničíme to, co nám dali

Když pro strach uhneme bokem

I když vyzbrojeni jsme ostrým hrotem

Ten hrot, to je víra

Co nikdy neumírá

Však ztupilo se pod tíhou lži

Co rozlézají se jako vši

Když bítí se nebudem

Brzy s bídou zahynem

Český lev byl pýchou národa

Však dlouho už nebyla obroda

Kdysi sláva a lesk

Dnes jen bída a stesk

Kde je vůle národa mého

Kam zmizela hrdost naše

Proč klopíme hlavy před pány

Náš svět kdysi vyhrával barvami

Modrá jako moře, co nezdolné je

Když bouře lodě ke dnu pošle

Rudá jako krev, co nepřítel je

Když z boje prechají náhle

Bílá jako čistota andělských perutí

Když na zemi z hůry na chvíli přiletí

Nenechme barvy krásy zajít

Nenechme víru v nás pojit

Eliška Kraftová, 9. A

Válka cti

Vojsko se schází před bitvou
Těžká a krutá prý má být

Vojsko se schází před bitvou
Chystají se na smrt jít

Za krále našeho českého
Hodlají do boje vyrazit

Budou se teď srdcem být
At' mohou znovu v míru žít

Vojáci vstupují do řeky
Krev teď poteče potoky

Vojáci, sedláci pospolu
Bojují pro svoji svobodu

Na rodnou zemi teď útočí
Nepřátele z dolin i úbočí

Češi však bojují statečně
Nikdy se nevzdají zbytečně

Žlutá zhouba

Když temnota svět náš svírá
A země pod žlutou alejí umírá

Místo jídla, palivo teď máme
K čemu auta, když na hlad umíráme

Proč bychom si jídlo sami dělali
Když ostatní státy nám ho draze prodaly

Vždyť ani auta tu žlutou hmotu nepobíraj
Tak proč na polích aleje jídla ubývají

Tak proč my bychom měli kvůli nim strádat
Když ostatní nám chtějí jen zbytky dávat

Někteří peníze syslí si pro sebe
Myslí při tom jen na sebe

Proč takoví vedou nás světem
Proč dáváme takový příklad dětem

Řekněte upřímně od srdce
Kdo z vás měl tehdy holé ruce

Však to všechno je pryč
Nad hlavami máme bič

V tichosti, pokoře každý své místo má
Všchno, co vydělá rád, odevzdá

Jen aby pár lidí krásně si žilo
Na práci nesáhli, to je jim milo

Já však do systému nechci zapadnout
Nechci do věčné letargie upadnout

Nikdy nebudu v tichosti poslouchat
Nikdy nebudu jejich lžím naslouchat

Svou prosbu teď posílám dál
Člověk nemůže zvítězit sám

Eliška Kraftová, 9. A

Čarodějova loď

Poslední sluneční paprsky už zmizely z obzoru a na moři se rozpoutala veliká bouře, taková bouře, jakou už hodně dlouho nikdo nezažil. Obrovské vlny si pohrávaly s dřevěnou karavelou a trestaly každý nevhodný pohyb, který udělala. Na její palubě panoval čirý zmatek. Karavela se snažila plout proti větru a odolávat vlnám. Ale marně. Když se pak na obzoru objevily strmé útesy, zařval kormidelník na chlapce, jenž se krčil u vstupu do kajuty: „Běž do podpalubí a vezmi tu věc z truhlice! Jakmile budeme co nejbliž, skočíš do vody a pokusíš se doplavat ke břehu! Musíš ho zachránit! Ano?“ Chlapec se na něj chvíli díval se slzami v očích a pak vběhl do podpalubí.

Příliv vystřídal odliv a do oken malé chatky v malebném zálivu vstoupilo hřejivé světlo. Mladý Aigen si promnul oči a pomalu se postavil na nohy. „Dnes jsem se nějak prospal,“ pomyslel si. Vskutku, bylo už po poledni a on byl stále ospalý. Nakonec se přece jen přinutil a dobelhal se ke kulatému stolu v předsíni, kde u ohně stála jeho matka Elayne a v hliněném kotlíku vařila voňavou polévku. Elayne mu hned vynadala, že strávil celé dopoledne v posteli a že má hned utíkat dolů k molu a pomoci otci s nákladem. Taryan, jeho otec, stejně jako většina lorinerkých mužů, byl rybář. Časně zrána vyrážel na moře a vracel se až pozdě odpoledne.

Dnes byl nádherný den, a tak na sebe Aigen navlékl modrou tuniku s černým rybářským provazem okolo pasu a vyrazil po kamenné stezce dolů k molu. Potkával spoustu jiných lidí z vesnice, všechny rád pozdravil, dokonce i ty, kterým se normálně vyhýbal. Měl přece jenom dobrou náladu. Ještě nějakou chvíli probíhal vesnicí, než došel k dřevěnému molu. Aigen se díval na horizont a vyhlížel Taryanovu loď. Dnes bylo moře klidné, vlnky se jen tak rozlévaly po břehu, ale z ničeho nic Aigena přepadla zvláštní nálada. V hlavě se mu najednou rozezvučely podivuhodné zvuky, jako kdyby se rozezpívaly houfy různých ptáků. Byl to opravdu divný pocit, tak divný pocit, že na chvíli ztratil pojem o čase. Tento stav zanedlouho pominul a na obzoru se objevila loď. Aigen nevěděl, co se stalo. Nakonec si pomyslel, že se na to pokusí rychle zapomenout, a začal se soustředit na blížící se loď. Vzápětí plachetnice prudce narazila do mola. Námořník hodil Aigenovi lano a ten je pevně uvázal k dřevěnému kůlu. Teprve pak se pozdravil se svým otcem a pomohl námořníkům vyložit náklad. Vzal z úlovku ještě dvě pěkné makrely a utíkal zpátky domů. Měl velký hlad, protože po práci mu pěkně vyhládlo. Během oběda se vrátil Taryan a povídal o všem, co se dnes na moři i na trhu událo. Po jeho velmi zdoluhavém, ač zajímavém vyprávění se Aigen rozhodl jít trochu provětrat. Jen co zašel za poslední stavení a vkročil na obilná pole, jako by

snad upadl do jiného světa. Procházel se dlouhé hodiny, čas mu rychle ubíhal a Aigen se čím dál víc vzdaloval od Lorineru. Měl zase a znovu ten stejný pocit, jako když se díval na poklidné moře. Tohle všechno pominulo, až když nevědomky stanul na nejvyšším bodě mohutného skalního vrcholku, před nímž se rozprostíralo prázdné azurové moře. Chvíli tam jen tak seděl a prohlížel si nádhernou krajinu okolo sebe. Uvědomil si, že by se měl vrátit domů, což mu chvíli trvalo, protože něco uvnitř něho jako kdyby nechtělo opustit toto nádherné místo a chtělo se tam za každou cenu vrátit. Domů přišel až za stmívání, z čehož Elain, která o něho měla už delší dobu strach, nebyla vůbec šťastná.

Aigen tu noc nespál, neustále se probouzel se vzpomínkami na místo, kam zašel odpoledne. Jednou byla vzpomínka tak silná, že se zvedl a pozvolna si sedl na postel. V jeho hlavě se opět ozývaly podivuhodné zvuky. Teď se ale ozval jeden, který nebyl tak chaotický. Naopak, byl klidný a příjemný. Jeho zvědavost uvnitř něho vyšla na povrch. Pomalu se propířil předsíní a v modré tunice vyrazil vstříc záhadnému hlasu. Nad hlavou mu svítily hvězdy a do kroku mu zpíval nádherný hlas. Utíkal seschlou trávou směrem k moři, než došel na vršek toho stejného útesu. Moře před ním už ale nebylo stejné. V mlze létaly spousty malých a zářících světýlek, jaké Aigen nikdy nespatriil. Když se po chvíli před ním mlha rozestoupila, uviděl na útesech rozpadající se karavelu a tři zlomené stěžně na pláži. Vedle nich ležel malý chlapec. Byl tam stočený do klubíčka, vyplavený na studeném písku omáčeném vodou.

Aigen byl velmi vyděšen z toho, co spatřil. „Včera tu přece nebyla?“ pomyslel si. „A ten chlapec?!“ Zatajil se mu dech, teď už opravdu nevěděl, co má dělat. Rozhodl se slézt z vrcholku dolů a přiblížit se k malému chlapci, který nejevil žádné známky života. Aigen bezradně hleděl na nebohého chlapce, když vtom se znovu ozval ten líbezný a krásný hlas. Popošel k chlapci blíž a uviděl, že je stočený okolo svítivého kulatého kamene. Kámen opatrně zvedl z chladného písku. Najednou se kolem něj rozprostřela sytě oranžová záře. Na kameni se blyštěla runa, kterou Aigen nikdy předtím neviděl. Měla tvar písmene L, jen na svém vrcholku byla přeškrtnuta třemi tlustými čarami. Aigen neměl žádné tušení o tom, co tahle runa znamená, ani nevěděl, co mají znamenat ty hlasy v jeho hlavě. Jedno ale věděl dobře, i když doufal, že se to nikdy nevyplní. Bude muset nadobro opustit vše, co tak dobře zná, a vydat se směrem na jih, daleko za Jižní moře...

Tomáš Jašek, 8. C

Zimní radost

I.

Sedí dítko u snídaně,
chleba s medem chutně jí.
Pak když zvedne oči bděle,
vločky se na zem snášejí.

Chlapec běhá po místnosti,
křičí šťastně: „Padá sníh!“
Za chvíli už dle libosti
jezdí z kopce na saních.

Pak vyběhne do vesnice:
„Kluci, holky, pojd'te ven!“
Vmžiku běží ze světnice,
k tomu křičí: „Koulujem!“
Tak se strhne velká bitka,
koule všude lítají.
To ven láká další dítko,
co zábavu vítají.
Kluci koule za krk hází,
asi už jim nic neschází.
Dívky z těchto závějí
sněhuláky stavějí.

II.

Přijde chlapec ke snídani,
svou snídani rychle sní.
Bez pocitů, bez nadání,
vrací se zpět ke hraní.
Přes chat volá s kamarády,
sluchátka si nasadí.
Nikdo si s tím neví rady,
celý den tam prosedí...

Veronika Pavla Míčová, 8. C

Cena za štěstí

Z VYPRÁVĚNÍ VERONIKY

Víte, když jste nemocní, změní se vám celý život. Zvláště, když máte následky, se kterými si nevíte rady.

Já měla nejprve zvýšený krevní tlak, pak fialově zbarvené strie. To už jsme šli k doktorovi. Po pár vyšetření došli k názoru, že mám nádor hypofýzy (což je část mozku) a diagnostikovali mi Cushingův syndrom. Od té chvíle to šlo z kopce. Dříve jsem běhala dvakrát týdně 2 kilometry, po pár týdnech jsem neuběhla ani 500 metrů. K tomu se přidaly deprese, a hlavně jsem začala tloustnout. Odmítala jsem vycházet ven, proto mě máma začala učit doma.

Po půl roce jsem se nepoznávala v zrcadle, jak moc jsem ztloustla. Naštěstí mně ten nádor odoperovali. Teď když to píšu, vypadá to velmi jednoduše, ale hrozně jsem se bála, že už se neprobudím. Je jasné, že po operaci jsem trochu ztratila na váze. Neříkám, zhubla, protože kvůli nemoci jsem přibrala 50 kg. Po operaci jsem si odpočinula a pak jsem se musela znovu vrátit do školy. Myslela jsem si, že po všech těch návštěvách nemocnice to bude změna k lepšímu, ale bohužel opak byl pravdou.

Ve škole mě nikdo nepoznával a ti, co si mě pamatovali, se na mě dívali s odporem. Nadávali mi do tlouštíků a nikdo se nepokoušel zjistit, proč tak vypadám. Mojí oporou byla má nejlepší kamarádka Bára. Bavila se se mnou a nevadilo jí, jak vypadám. Přesto mě chování ostatních spolužáků mrzelo. Proto se mými dalšími kamarády staly čokolády, lízátka a gumoví medvídci. Kila šla opět nahoru. Bára se mě snažila přemluvit, ať se sebou něco dělám, ale já na ni nebrala ohled a dál se cpala a cpala. Po pár týdnech jsem po dlouhé době potkala staršího bratra Báry – Davida. Díky nemoci jsem všechny kluky úplně zatlačila co nejdál do paměti, ale teď jako by se mi to všechno vrátilo. Zkoušela jsem s ním mluvit nebo na sebe alespoň nějak upozornit, ale dostala jsem se k pouhému ahoj a pak už mě někdo předběhl nebo zazdil.

Asi jsem to s těmi sladkostmi přece jen přehnal, protože mi Bára brzy oznámila, že buď se sebou budu něco dělat, nebo si mám začít hledat novou kamarádku. Ještě stačila dodat, že když budu chtít, tak mi s tím ráda pomůže a prý to nemám stále svádět jen na tu nemoc. To mě zaskočilo. Já si totiž myslela, že tyto fráze jsou jen v romantických seriálech a filmech. Co jsem mohla dělat. Přijít o jedinou kamarádku? Ne. Vykotkala jsem ze sebe otázku, jak to mám asi udělat. Další den jsem měla kompletní jídelníček na celý týden, včetně svačín a rozvrh cvičení. Dodržovat jídelníček bylo docela snadné, ale u cvičení jsem se

málem zhroutila. Bára mě stále překvapovala. Po pár týdnech mi sdělila, že rozhodně není slepá a vidí, jak pokukuji po Davidovi. Tak ubíhaly další dny a týdny. Docela dost jsem zhubla a spolužáci přestali mnou konečně opovrhovat. David měl kolem sebe tolik lidí, že si mě nemohl ani všimnout. Já jsem se dál řídila tím zatraceným jídelníčkem a dřela na sobě.

Vypadala jsem už skoro jako dřív. Ostatní spolužáci se se mnou začali bavit. Časem jsem se rozhodla změnit trasu na běhání, prodloužila jsem ji. Bylo to další skvělé rozhodnutí, které jsem mohla udělat, protože jsem narazila na Davida a ...

Nemůžu uvěřit, že už to budou 3 roky od zjištění rakoviny. I když se neustálých návštěv u doktora asi nezbavím a už se nikdy nedostanu na svou původní váhu, získala jsem mnohem víc. Zjištění, že mám tu nejlepší kamarádku pod sluncem, která vždy stojí při mně, a Davida, se kterým chodím už celý rok.

Z VYPRÁVĚNÍ DAVIDA

Před třemi lety jsem byl nejoblíbenější kluk z celé školy. Mé známky byly taky chvályhodné, byl jsem geniální. Byl jsem snem každé holky. Já jsem žádnou nechtěl, protože tak bych byl vázaný pouze na jednu. Jediná holka, která se nesnažila vetřít se do mé společnosti, byla Veronika, nejlepší kamarádka mé milované mladší sestry Báry. To mě trochu mrzelo, protože Verča měla v sobě něco, co v sobě ostatní holky neměly. Když se mnou mluvila, což se stávalo málokdy, nedívala se na mě se zbožností. Já sám jsem nevěděl, jestli se mi to líbí nebo mě to uráží. V každém případě jsem měl spoustu obdivovatelek, takže mi to bylo celkem jedno.

Jenže jednoho dne se cosi změnilo. Během chvilky mi to došlo. Bára šla sama bez Veroniky! To by bylo normálně v pořádku, kdyby se jedna druhé nedržela jako klíště. Bára byla dnes úplně sama. Snažil jsem se z Báry dostat, kam Verča zmizela, ale vždy jsem dostal stejnou odpověď: „Já to nesmím nikomu říct.“

Po pár dnech jsem se vrátil k mému normálnímu způsobu života. Nikdy jsem netrpěl nedostatkem dívčí společnosti, jelikož jsem s nikým nechodil. Můj život se řídil pravidlem: „Dokud s nikým nechodíš, můžeš randit jak a s kým chceš.“ A já se toho poctivě držel. Každou chvíli jsem měl schůzku s jinou holkou. Mně to vyhovovalo a jim to nevadilo. Možná, že jim to vadilo, ale nikdy nic neřekly. Sem tam jsem viděl Báru, jak s někým telefonuje. Tak ubíhal čas. Jednou jsem slyšel Báru, jak dlouho telefonuje s Veronikou, která už skoro půl roku nechodila do školy. Začalo mi to vrtat hlavou, kam se poděla její nejlepší kamarádka. Bára mi stále nechtěla říct, co se děje. Ale došel jsem na způsob, jak to z ní dostat. Jednoduše jsem ji provokoval, až nakonec vykřikla: „Verča je vážně nemocná! Má

rakovinu!“ a začala brečet. Nějak mi to stále nedocházelo. Jak může mít Verča rakovinu, když vůbec nebyla nemocná, rýma se jí vyhýbala, stále se smála a vtipkovala. To nemůže být přece pravda.

Začaly prázdniny. Já jsem si užíval skvělé léto, jen Bára byla hodně zamlklá. Ani jsem se jí nedivil. Byla to její opravdová kamarádka hned od prvního roku na střední. Tehdy se se sestrou bavily holky jen kvůli mně. Chtěly mně být blíž. Verči bylo jedno, jestli má Bára nějakého bráchu, a ještě k tomu tak populárního mezi holkami. Brala ji takovou, jakou Bára je. Hodně si spolu rozuměly. Občas jsem se Báry zeptal, jak se Verči daří. Odpověděla mi, že lepší. Tak jsem se moc nestaral. Já jsem zatím pracoval na svém dokonalém těle. Znásobil jsem hodiny ve fitku. Trávil jsem tam víc času než obvykle. Jednoho dne, když jsem se vracel z fitka, uviděl jsem Báru, jak jde s nějakou holkou. Dost nahlas se bavily a něčemu se smály. Bylo to zvláštní, protože Báru jsem neviděl s žádnou jinou kamarádkou od té doby, co Veronika onemocněla. Víc jsem zaostřil a nápadně mi připomínala Veroniku. Ale Verča byla štíhlá, tahle holka měla ke štíhlé postavě dost daleko. Večer jsem zašel na pokec do Bářina pokoje. Bára mi řekla, že dnes byla s Veronikou venku a že ta kvůli nemoci hodně přibrala. Moc se nehýbala a stále brala nějaké prášky. Nemoc konečně začala ustupovat. Byl jsem za Báru rád a zjistil jsem, že je mi Veroniky hrozně líto. Holky spolu začaly opět trávit čas. Bára byla veselejší a já začal mít zase jiné starosti.

Po prázdninách jsem se vrhl opět do učení. Kamarády jsem měl všude, kam jsem se podíval. Během této doby jsem zaslechl pomluvy o Verččině vzhledu. Když jsem ji viděl, bylo znát, že ji to zraňuje. Snažil jsem se s ní navázat kontakt, ale někdo mi vždy zastoupil cestu. Přemýšlel jsem, jestli ji mám oslovit, ale netroufal jsem si. Chtěl jsem ji trochu povzbudit. Začal jsem jinak přemýšlet, opustil jsem většinu svých kámošů a snažil jsem se zbavit i své vysoké popularity. Částečně se mi to povedlo. Místo chození do fitka jsem začal běhat. Zbylo mi jen pár nejlepších kamarádů. Bára byla už zase jako dřív. Svěřila se mi, že i Verči se daří lépe a má už víc kamarádů. Za tu dlouhou dobu jsem si ani nevšiml, jak moc se Verči podařilo zhubnout. Nikdo si už ani nepamatoval, jak vypadala, když byla po nemoci.

Jednoho slunečného dne jsem běžel svoji trasu jako obvykle. Ponořený do svých myšlenek slyším, jak mi někdo řekne: „Ahoj.“ Málem jsem se srazil s Verčou a ...

Takto jsem přišel ke své první přítelkyni Verči. Nyní slavíme společný jeden rok. Máme kolem sebe skvělé přátele, a hlavně moji sestru Báru. Můj život je nyní mnohem lepší a veselejší, než byl předtím.

Nikola Belžíková, 8. C

Kyselé bombóny aneb Jak zemřel Ferda Mravenec

Jednou, takhle zrána se Pat a Mat rozhodli, si v karanténě protáhnout záda a nadýchají se čerstvého vzduchu. Vzali tři obrovské sáčky kyselých bombónů, nasadili si roušky a cestou poslouchali klid lesa a cvrlikání ptáčků. Potkali spoustu známých, například Popelku, která jako vždycky každé ráno pečlivě dezinfikovala svůj dům. Viděli i trpaslíky, kteří když se vraceli ze své tvrdé práce, museli udržovat dvoumetrový odstup. Jediné, co člověk mohl slyšet, bylo neúnavné stěžování si na nedostatek kyslíku v rouškách. Pat a Mat s nimi prohodili pár slov o tom, co se děje ve světě, a šli spokojeně

Když konečně došli na své oblíbené místo v Kolíně, sedli si na zeleně rozkvetlou travu, opřeli se o rozkvetlý pařez a začali plnit prázdné místo v žaludku kyselými bombóny. Najednou Pat vysypal celý obsah balíčku přímo na zem. V tu dobu si už Ferda Mravenec, který byl zvolen přinést zásoby, nakládal na svá malá záda obrovský kyselý bombón. Mata však nenapadlo nic chytřejšího než hnusný hmyz zašlápnout. Když si však všiml červené mašle uvázané broukovi kolem krku, zpanikařil. Zašlápnout Ferdu byla veliká chyba! Mat se stal vrahem.

Za pár dní byly všechny pohádkové postavy zvány na pohřeb statečného jedince. Nikdo nečekal tak náhlou smrt. Pat s vrahem Matem si přišli zhrouceně sednout do druhé řady před Ferdovy nejbližší. Nejspíše nikomu nedošlo, že šmouha Ferdovy krve na Matově podrážce stále čeká na očištění.

Však každý věděl, že jediný, kdo si z pohádkových postav kupoval od Karkulky kyselé bombóny, byli Pat a Mat, ale vzhledem k okolnostem si nemohou dovolit chybět na české scéně, když potřebují zabavit roztěkané děti, které znuděné v karanténě čekají na záchranu svého drahocenného času. Proto masové zavraždění Ferdy Mravence dosáhne spravedlnosti až po skončení korona viru.

Pat a Mat tedy setřásli veškeré starosti z hlavy, sundali si čepice z bavlny a položili je na prsou, aby vyjádřili soucit.

Karin Beranová, 7. A

Bitva o Eiron

Bylo už dávno po setmění a v jehličnatém lesíku panovalo ticho. Ve tmě, blízko úzkého potůčku, poletovaly malé blikající světlušky s příjemnými nažloutlými světýlky a společně s cvrčky cvrlikajícími v trávě vytvářeli až kouzelnou poklidnou atmosféru, kterou občas na chvíli narušilo zahoukání jedné ze sov žijících v lesíku. Létala nízko nad stromy a lovila drobný hmyz, který si neudržel dostatečný odstup od jejího zobáku.

Neletěla dlouho, když narazila na most táhnoucí se přes potok, kde se ovšem rozhodla rychle změnit svůj směr. Lov jí totiž narušil silný dusot koňských kopyt. Z cesty na most vyrazil splašený kůň s poraněným jezdcem v sedle. Jezdec uháněl po cestě směrem na sever k nedalekým branám města Eiron. U kožených brašen měl upevněný potrháný praporec se stříbrnou hvězdou a zlatým rámcem. Bylo už po půlnoci, když kůň dorazil k padací mříži v jižní části města. Na hradbách příjezd způsobil zmatek a zároveň hodně otázek. Jedno bylo ovšem jasné. To, že eironský posel dorazil s šípem v zádech, nevěstí vůbec nic dobrého. Eironská hlídka rychle doběhla k muži, aby mu pomohla dojít do hradu ve středu města. Ulice byly téměř prázdné, což dopomohlo k nevyvolání až tak velké paniky.

Posla u vstupu do hradu převzala zděšená hradní stráž, která ho urychleně dovedla ke králi. Tu noc král nespál, musel se vyrovnat se zprávami, které od královského posla dostal. Musí svůj lid připravit na válku. Věděl, že to jednou přijde, a přesto nepodnikal větší rozhodnutí než naverbovat pár žoldáků. Teď je to ale tu! A on sám se s tím musí vyrovnat!

„Můj pane!“ ozval se králův pobočník z druhé strany místnosti.

„Ano, Kene?“

„Doufám, že si uvědomujete, že musíme rychle reagovat, můj pane. Protože pokud jsou ty výhrůžky pravdivé, můžou být za dva dny zde a zasypávat nás závaly zapálených šípů.“

„Já ví, já vím, Kene. Ovšem pokud jsou pravdivé, tak mi řekni, jak by se sem k nám, na dva dny daleko, mohla dostat armáda šestnácti tisíců mužů, a přitom se neodhalit?“

„Dobře, jak tedy chcete. Žádám aspoň zdvojnásobit počet lidí hlídkujících na našich hradbách!“

„Ano, to samozřejmě,“ řekl král, „ale není potřeba plašit lidi kvůli tomu, že se na nás valí armáda Kelliveňanů.“

„Dobře, pane, ... dám ráno potřebné rozkazy.“

Král a jeho společník Ken seděli v sále ještě dlouhou dobu, ale nakonec i je únava donutila jít spát.

Slunce přešlo horizont a odhalilo tak pohled na malebné město Eiron s věžovitým kamenným hradem uprostřed. Nalevo od hradu se rozprostíral průzračný ledový oceán se

spoustou malých rybářských lodiček. Pod hradem se táhly dlouhé ulice, kde se procházelo množství rozmanitých lidí. Tu a tam se zde objevila kruhovitá náměstí s obchody, s kováři a dalšími řemesly potřebnými k dobrému živobytí. Celé město pak ohraničovaly tlusté kamenné zdi se třemi hlavními branami. První stála v jižní části, kde do města proudili obchodníci. Druhá se nacházela na východě kvůli lepšímu přístupu k oceánu, který se rozprostíral hned naproti ní. Třetí a poslední brána stála na severu, aby zde obchodníci mohli pokračovat dál k velkému severnímu trpasličímu městu Runfar. Západní brány nebylo třeba. Na západě se tyčily už jen strmé neprostupné hory se zasněženými vrcholky. Měšťané se ovšem neradovali z nádherného počasí, které dnes panovalo. Proslýchalo se mezi nimi o muži jménem Lay, eironském poslu. Včera v noci přijel téměř mrtvý a příčinou nebylo prý nic jiného než Kelliveňané z města Kelliven, na jihu.

Politické konflikty mezi nimi a Eironci totiž v poslední době nabíraly na obrátkách. Tohle mohlo být tedy jejich poslední slovo ve věci vyhlášení války a vskutku tomu tak bylo. Ken měl tento den velice napilno. Plnil totiž všechny rozkazy, které mu včera král poručil. Den mu uběhl jako voda a město se opět chystalo usnout. Jejich spánek ovšem nebude zdaleka tak klidný, jak by se mohlo zdát. Mezitím, co král spoléhá na své průzkumníky na jihu, z východu se k Eironu přibližuje nespočetné množství kellivenských lodí, jež k městu dorazí při rozbřesku.

Píše se rok 850 od příplutí prvních lidí na kontinent a eironští vesničané se probouzí do deštivého a sychravého rána. Cesty jsou rozblácené a obchodníci se rozhodují, jestli ve městě zůstanou, nebo opět vyrazí na cestu. Pro ty, co tak neučiní, se nedaleko východních hradeb připravuje na vylovení dvacet pět tisíc kellivenských vojáků, připravených zemřít pro svůj cíl. Během poledne se přiblíží natolik, že jsou již viditelní z hradeb. Hlídky nejsou schopné uvěřit tomu, co vidí, o pár minut později vyhlásují poplach. Bohužel, už je moc pozdě. Lodě jsou jen pár stop od břehu. Na zablácených ulicích se pohybují davy lidí a snaží se dostat do bezpečí hradních zdí, kde hledají poslední naději.

Prvních pět lodí se dotklo souše. Z nich se hrnou zástupy kellivenských vojáků s blyštivými zlatými praporci. Na sobě mají plátovou zbroj s kroužkovým brněním a v ruce drží nablýskané dvouruční meče. Z eironských hradeb sviští šípy, ale jsou pouze vojáků, kteří zde drželi hlídku. Útočníci už k večeru překonávají hradby a zasypávají celé město šípy. Eironské vojsko nezvládá zamezit postup dál do města, a ztrácí tak drahocennou morálku. Vojáci se po beznadějném boji rozprchnou po městě. Zůstane jich jen pár, aby chránili životy těch, kteří se schovali v hradu za vnitřní bránou.

Měšťané ztrácejí naději, malé děti pláčou a jejich matky se je snaží utiшит. Marně. Nikdo v sále nemluví. Všichni jsou ve stresu a čekají, co s nimi bude. Do válečné vřavy

pronikne skřípání vstupních dveří. Do hradu vtrhli vojáci. Lidé se v ten moment vzdali veškeré naděje na přežití. Už se ozývaly jen pravidelné nárazy beranidla. Když čekali další ránu, celé vojsko ztichlo. Všechny zaplavil zvláštní děsivý pocit. Po chvíli se ozvala zase ta rána, ale ne do dveří. Jako kdyby někdo udeřil z venku. Nic nedávalo smysl. Všichni jen pociťovali velký strach. Vnější stěna za dveřmi se rozsykala a do chodeb vtrhl s hlubokým řevem obrovský ještěr...

Tomáš Jašek, 8. C

Květinové hádanky

Na velkých zelených talířích
květy bílé se k sobě tulí,
jsou vonnou ozdobou
zahradních jezírek a tůní.

(leknín)

Na louce svítíš jak sluníčko,
v názvu ukrytou šelmu máš,
svou zlatou hřívu
v šedivé chmýří měníváš.

(pampeliška)

Květ podobný široké trubce,
kolem kruhovitý límeček,
barva bílá se žlutým vnitřkem,
připomíná mi zvoneček.

(narcis)

Natálie Poláchová, 8. C

Zelený talířek po vodě pluje,
na něm v bílé sukýnce poupě tancuje.

(leknín)

Rozkvetlé sluníčko větřík ovívá,
pod ním se oranžová čepička usmívá.

(narcis)

Po ránu rozvíje své drobné chmýří,
fialovou barvou ke všem se pýří.

(chrpa)

Veronika Pavla Míčová, 8. C

Život v době karantény

Uběhl více než měsíc, co byla vyhlášena karanténa kvůli epidemii COVID 19. Ze začátku jsme byli všichni překvapení, nevěděli jsme, co to pro nás bude znamenat. Zavřely se školy, obchody, sportoviště... Většina obyvatel musí zůstat doma, jen se svými nejbližšími a lidé se nesmí shromažďovat. Někteří chodí do práce, na nákupy a zajišťují pro sebe i svoji rodinu jen ty nejnnutnější věci. Děti se učí doma a nemohou navštěvovat kroužky. Učitelé jim posílají úkoly přes internet.

A jak to všechno vnímám já? Přiznám se, že ze začátku se mi to docela líbilo. Hlavně ranní vstávání mi nechybí. Ale čím déle jsem doma, tím více mi chybí přátelé, návštěvy nebo se jen tak projít po městě bez roušky.

Toto období má však i své klady. Jsem více s rodinou, pořád něco vyrábíme, pečeme, pracujeme na zahrádce...

Ale přesto doufám, že už se brzy vše obrátí k lepšímu a budeme moci žít jako předtím. V červnu mám narozeniny a nedokážu si představit oslavu bez kamarádek, prázdniny bez výletů a koupání v aquaparku, poznávání různých míst, která jsem ještě neviděla.

Pavčina Grundová, 7. A

Karanténa

Doba koronavirová
není doma tak zlá

Ranní brzké vstávání
neruší mne ze spaní

Dopoledne škola zase
odpoledne se morče pase

Na zahrádce stromy kvetou
slovíčka se mi tu pletou

Zajdu domů na chvilku,
že bych si dal zmrzlinku?

Večer western vyberu
a roušku si přeperu

O půlnoci klidně spím
a zase zítra začnu s tím

kolotočem koronavirovým...

Jonáš Jura, 7. A

Česko a pohroma

I do Česka přišel COVID,
přišel nám tu denně škodit,
ekonomika jde k šípku,
lidi z toho mají depku,
lék by se nám mohl hodit.

Jan Král, 8. C

Život v ohrožení

Jednoho dne v čínském městě

na tržnici v předměstí
zrodil se tam silný virus,
co přináší neštěstí.

Lidem začal v celé zemi
přinášet jen pohromu,
proto dneska nemůžeme
hrát si s dětmi u domu.

Celý den jen nosím roušku,
nemohu se nadechnout,
potřebuji trochu vzdoušku,
na hřišti se proběhnout.

Zavřeli i naši školu,
taky velké obchody,
Doufám, že se nenakazím,
všechno je věc náhody.

Jan Klaška, 7. B

Karanténa

Karanténa je fakt hrůza,
nechytá mě žádná múza.

Ze začátku jsem to brala jako srandu,
teď už nejdu ani do Kauflandu.

Když vylezu ven,
je to jak zlý sen.

Každý má roušku na puse
a cítí se jak svázaný v bambuse.

Dýchá se přes to špatně,
člověk se cítí psychicky na dně.

Všichni si doma na nervy lezem,
připadám si už jako vězeň.

Spolužáci mi moc chybí,
nemám, jak si krátit dlouhou chvíli.

Stejně se do školy učit musíme,
a přesto se doma nudíme.

Maminka neví, kam dřív skočit,
zda chodit do práce, vařit, prát nebo se s námi učit.

Na druhou stranu karanténa má své plusy,
rodiče vidím častěji než kdysi.

Stela Martinková, 7. B

Život v době koronaviru

Vše začalo tak, jako by se to nás ani nemělo týkat. První zprávy o koronaviru přicházely pouze z Číny. My jsem to zde sledovali a doufali, že to k nám nepřijde. Postupně se začaly objevovat případy nákazy i v Evropě. Když hlásili nakažené především v Itálii a Rakousku, začaly propukávat obavy. Netrvalo to dlouho a první případy se objevily i v ČR. Bylo to v únoru, kdy se cestovalo do Itálie a Rakouska za lyžováním. Případů přibývalo a už jsme se začali všichni tak trochu bát. S každou novou zprávou o situaci začínali lidé zmatkovat, nakupovat potraviny, později dezinfekce a roušky.

Když se zpětně zamyslím nad tím, jak jsem se na celou věc díval já, tak zpočátku jsem bral koronavirus s humorem. Například, když třeba někdo v blízkosti kýchnul, tak jsme hned říkali, že má koronavirus atd. Nebo mi jeden kamarád dal roušky, a když jsem je přinesl domů, tak jsme si je s bratrem nasadili a dělali si z toho legraci. A ještě jsem říkal mamce, že jich mohu mít více, jestli nechceme. Vzpomínám si, že se nad tím jen mávlo rukou. Ani ve snu nás nenapadlo, že bude nošení roušek za pár dní povinné.

Pak to přišlo. Jednoho dne ve škole nám oznámili, že se z důvodu opatření zavírají školy. Tento pocit byl pro mě nepopsatelný. Tak moc jsem se radoval a myslel jsem si, že mi začínají prázdniny. Jenomže toto opatření, nebo spíše omezení, doprovázela ještě další a další. Za pár dní přišla informace od trenérů, že je zákaz vstupu rodičů na sportoviště. To mi ještě tak nevadilo, ale za pár dní přišla další informace, že už nesmíme vůbec na tréninky. Následně přišlo rozhodnutí, že se zavírají restaurace a obchody. A následně vláda vyhlásila nouzový stav. Napřed jsem nevěděl, co to znamená, ale pak mně to rodiče vysvětlovali a nutili mě se dívat na zprávy, abych si to pamatoval, protože to tu ještě nikdy nebylo. Nouzový stav bylo především omezení volného pohybu lidí na veřejnosti, povinné nošení roušek a zrušení veškerých kulturních, sportovních a společenských akcí. Všude začala panovat velká nejistota. Začalo se žít ze dne na den a nikdo nevěděl, co bude dál.

Na jednu stranu jsem byl rád, že se nemusím učit, ráno nemusím vstávat do školy, ale na druhou stranu, jak začal být skoro každý den stejný, asi už nudný, tak mě to přestávalo bavit. Za pár dní začala fungovat škola elektronicky. Zpočátku pár úkolů, tak jsem si říkal, že to bude pohoda, ale začalo toho být více a více. A tak začaly povinnosti. I trenéři začali posílat individuální plán. Tím, že se nemohlo moc chodit ven a já byl najednou tolik času doma, tak jsem začal mít možnost trávit více času na počítači a na PlayStationu. Hraní mě začalo bavit tak, že jsem u toho trávil až příliš mnoho času. Hraní a lenošení bylo asi více, proto mě začali rodiče pořád do něčeho nutit. A tak je to až do teď. Ale už mám takový denní plán, kde je od každého něco, učení, čtení, sport, hry.

Koronavirus dostal jméno Covid-19. Denně všichni sledují počty nakažených, rodiče jsou nervózní, jestli budou chodit do práce, jestli nám vrátí peníze za dovolenou, jak to bude se školou, se sportem atd. Na druhou stranu jsme teď více pohromadě a nežijeme ve spěchu, jak to bylo doteď. Tato situace nám změnila život, ale doufám, že se zase brzy vše vrátí do normálu a že budeme žít jako dříve. A hlavně bych už si přál, abychom se znovu sešli jako třída a mohl si zahrát fotbal.

Marek Souček, 7. B

Covid 19

Když Covid 19
přišel k nám,
svět se zastavil,
jak stojí obrazu rám.

Svoje obličej
pod rouškami nosíme.
Jeden o druhém,
moc nevíme.

U počítače plníme úkoly,
protože nemůžeme do školy.
Nemůžeme skoro nikam,
těžko si na tohle zvykám.

Nevěřil jsem tomu,
ale už se těším do školy,
až se uvidím
se všemi přáteli.

Vojta Pačinek, 7. B

Život s COVIDEM

Život byl krásný, svobodný,
potom přišla doba covidní.

Rázem se vše změnilo,
už to krásné nebylo.

Roušky jsme nosit začali
a komplikace nastaly.

Češi zlaté ručičky mají,
proto se šitím roušek pomáhají.

Virus se šíří, tím i panika.
nejvíce to odnáší naše psychika.

Hodně se toho zavírá, škola také,
co nás teď zajímá, kam ten svět spadne.

Spousta lidí bojí se
o život svůj nejvíce.

S kamarády se nevidím,
už ať skončí doba covidní.

Na dovádění s nimi těším se
asi ze všeho nejvíce.

David Samuel Weber, 7. A

Abecední seznam autorů:

(čísla označují stránku sborníku, na které najdete příspěvky jednotlivých žáků)

<i>Belžíková Nikola</i>	21–23
<i>Beranová Karin</i>	24
<i>Burgerová Nikola</i>	9–11
<i>Fleková Eliška</i>	12
<i>Grundová Pavlína</i>	28
<i>Hülle Adam</i>	8
<i>Jašek Tomáš</i>	6–7, 18–19, 25–27
<i>Jura Jonáš</i>	29
<i>Klaška Jan</i>	30
<i>Kraftová Eliška</i>	13, 16, 17
<i>Král Jan</i>	29
<i>Martinková Stela</i>	31
<i>Míčová Veronika Pavla</i>	20, 28
<i>Odehnal Daniel</i>	14
<i>Ondroušková Petra</i>	15
<i>Ondrová Adéla</i>	3
<i>Ondrová Daniela</i>	3
<i>Pačinek Vojta</i>	33
<i>Poláchová Natálie</i>	15, 27
<i>Soldánová Nikola</i>	14
<i>Souček Marek</i>	32–33
<i>Škrabalová Hana</i>	7
<i>Tomášková Nela</i>	5
<i>Weber David Samuel</i>	34
<i>Well František</i>	4

Metodické sdružení vyučujících českého jazyka (šk. rok 2019/2020)

Burgetová Radomíra, PhDr.

Crlová Jana, Mgr.

Ocetková Petra, Mgr.

Opletalová Ilona, Mgr.

Panáčková Věra, Mgr.

Svobodová Libuše, Mgr. – vedoucí MS

Ve sborníku jsou použity literární práce, které vytvořili žáci ve školním roce 2019/2020. Autoři i jejich zákonní zástupci s uveřejněním souhlasili, práce jsou použity v originálním znění, bez jazykových úprav.